

de kachel. En dat werk deed ik goed, hoor, dat verzeker ik je. Telkens als ik van binnen wat vuil werd, zette de vrouw me in het water, waar ze dan een wit goedje in deed, soda heet het geloof ik, en dat dan al het vuil van mij afweekte. O, ik herinner mij alles nog goed! Wat heerlijk was het, als ik de melk in mij voelde koken! Daar ben ik trouwens ook voor gemaakt en geen ding, dat mij meer voldoening gaf dan te weten, dat ik voor mijn werk heel geschikt was en de menschen, de vrouw vooral, mij nuttig vonden en mij dagelijks verzorgden. Ja, wat een goede, mooie tijd was dat!"

De melkpan hield hier even op, blijkbaar om haar ontroering meester te worden. Flip met z'n broertjes luisterden aandachtig. Of ze 't mooi vonden!

Ondertusschen was 't al wat donkerder in de schuur geworden, het liep tegen den avond en het licht verminderde. Alleen de panbodem glansde nog. Het verhaal scheen daardoor juist nog belangwekkender te worden.

Maar nu kwam het droeve.

De pan vervolgde:

„Doch langzamerhand begon ik oud te worden. Dat was op zichzelf niet zoo erg, doch.... mijn bodem werd daarbij dunner en dunner, ging zelfs eens kapot. 'k Werd naar den koperslager gebracht, die mij hier en daar soldeerde. Maar pijn dat dat deed! Enfin, daar wil ik niet over uitweiden. Gelukkig was 't, dat ik daarna weer gebruikt werd. Maar.... er verliep weer eenigen tijd, en eindelijk, wéér werd ik dunner en dunner.... en ging kapot. Weer werd ik naar den koperslager gebracht, die mij een even pijnlijke behandeling liet ondergaan als den vorigen keer. Toen kreeg ik het te hooren!

„Hij zal 't wel niet lang meer maken, vrouw. 't Is de laatste maal, dat hij hersteld werd. Als hij nog eens stuk gaat kunt u voordeeliger een nieuwe pan koopen. Jammer, 't is indertijd een heele beste pan geweest." Dit zei de koperslager, toen hij mij voor den tweeden keer terugbracht.

Begrijpen jullie, welk een indruk dat op mij maakte?

Van dien tijd af heb ik geen vreugde meer gekend. Ik voelde mij met den dag ouder worden en minderen. Zeker

omdat die man dat gezegd had, werd ik verwaarloosd, en niet lang duurde het, of de boer bracht mij hier in de schuur, in het donker, bij de kachel en de paardendeken. De goede jaren waren voorbij, de lange, lange jaren van diensteloosheid en onmacht waren aangebroken. Ik was oud, stuk, leelijk, afgedankt!

En zoo ben ik hier, van iedereen en alles vergeten, blijven liggen tot nu toe." Zuchtend besloot de oude melkpan haar verhaal.

De oogen van de hondjes waren vochtig.

„Arme, arme melkpan," zei Flip.

„Ja, arme pan," zei Flop.

En Flap zei niets, maar keek bedrukt voor zich neer. Vast en zeker dacht hij hetzelfde als zijn broertjes gezegd hadden.

De stilte, die nu volgde, werd opeens onderbroken door de pan. Met een booze stem zei zij: „Heb ik geen gelijk als ik zeg, dat de menschen slecht zijn!"

Verschrikt keken de hondjes op.

„De menschen?" zei Flip.

„De boer?" vroeg Flap.

„En de vrouw?" kwam Flop.

„Ja, de boer en de vrouw, alles en iedereen. Allemaal zeg ik je!"

De stem van de pan was nog boozter, zeker door de verbaasdheid der hondjes. En nóg boozter was zij geworden, als Flip haar met alle macht tegengesproken had, wat deze net wilde doen toen.... gelukkig! — de vrouw binnentrad.

„Wat, zitten jullie daar? Vooruit, kom! 't Is al bijna donker, je zult nog ziek worden. Stouters, ik heb jullie overal gezocht. Flip, Flop, Flap, kom, mee naar huis."

Ze bukte zich om de drie peuters op te rapen en in haar schort te doen. Doch toen....

„Wat is dat!" riep ze blij. „Nota bene, m'n oude melkpan, die ik maar nergens kon vinden. Kom hier, jij ook mee. Die nieuwe is een ding van niks, die heeft me al genoeg in den weg gezeten! Dan veel liever jou, al ben je van koper en ouderwets."

En zoo pratend ging ze met volle handen de deur uit.

't Was nu donker geworden in de schuur.

De kachel en de stoof en de kist waren niet meer te onderscheiden.

't Was er heel stil. Nu geen oude bromstem meer, die vertelde. En ook niet meer de stemmen van de kleine, nieuwsgierige hondjes, vragend....

Ze waren met de vrouw mee naar huis. Mèt de melkpan!

En nu 't besluit.

Flip, Flop en Flap leefden nog vele jaren vroolijk met z'n drieën voort en de oude melkpan werd weer hersteld en na dien nog langen tijd gebruikt.

Menig lekker beetje melk vond uit de pan een weg naar de hondenmaagjes.

De klimpartij.

Hoog in den boom, daar is het goed,
Hoog, en verstopt tusschen groene blaadren.
Jongens, vooruit maar, vooruit met spoed.
'k Zie je het topje al naadren.
Zoo gaat het heusch wel goed.

Hoog in den boom is 't gevaar wel groot.
Jongens, houdt op met dat stoeien en mallen.
Pas maar eens op.... een krakje, een stoot,
En.... o, ik zie je vallen.
Ja, het gevaar is wel groot.

Hoog in den boom.... ach, menigeen,
Die er zijn klautren moet betreuren,
Loopt er nu rond met een kreupel been,
Denkt: moest het nog, het zou niet gebeuren.
Jongens, wees wijs en ga heen.

P. KEUNING.

